

Ὁ Ἰωάννης ἀφίνων αὐτὴν νὰ λέγῃ, ἔσειε φιλίως τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐξηκολούθει κατ' ἰδίαν τὰς μελέτας καὶ τὰς ὄνειροπολήσεις αὐτοῦ.

Τὰς ὄνειροπολήσεις! φεῦ! μίαν καὶ μόνην εἶχε σήμερον ὄνειροπόλησιν...

Τὸ ὄραμα, τὸ ὄραμα ἐκεῖνο παρῆν αἰείποτε πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ· παρενετίθετο μεταξὺ τῆς ὀράσεως αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, φωτεινὸν ὡς ἡ λάμψις ἑαρινῆς αὐγῆς, μελάνγχολον ὡς τὸ ὄχρον τοῦ χειμῶνος λυκόφως. Ὁ Ἰωάννης ἤρειδεν ἐπ' αὐτοῦ συγχρόνως τοὺς χιμαχινοὺς πόθους τῆς ἀγνῆς καὶ γενναίας ἥθης του, καὶ τὴν πικρὰν ἡδυπάθειαν τῆς μονήρου αὐτοῦ θλίψεως, τῆς οὐχὶ ἀγεύστου ἀγνώστων θελημάτων. Ἀμίλει πρὸς τὴν ἀνάμνησιν, πρὸς τὴν στιγματικὴν εἰκόνα, τὴν μυτικὴν λαλίαν τοῦ ἔρωτος, ὅστις οὐδὲν ἐλπίζει. Ναι, διότι οὐδεμίαν εἶχε φροῦδην ἐλπίδα ὅτι θὰ ἡδυνάτο ποτε νὰ ἐπανεύρῃ τὴν πραγματικότητα τῆς στιγμῆς ἐκείνης, νὰ διασχυρῶσιν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ πρὸς τὴν ὁδόν, ἣν ἠκολούθει ἡ λατρευτὴ τοῦ ὁνείου μορφή. Πεποιθὼς δ' ὅτι οὐδέποτε θὰ τὴν ἐπανάθῃ, οὐδὲ κἂν ἐπόθει ν' ἀναζητήσῃ αὐτὴν· τί δὲ ἄλλο θὰ προὔξεναι αὐτῷ ἡ ἀναζήτησις αὕτη ἢ ἀδέξιον ἀναζωπύρῃσιν τοῦ βχθέος πόνου του; Κρείττων ἢ βραδεία αὕτη γαγγαρίωσις, ἡ ἐνδόμυχος ὁδύνη τροχύματος μὴ ἀιμάσσοντος πλέον! Τοῦλάχιστον οὐδεὶς θὰ ἐγίνωσκε τὸ τρωτόν αὐτοῦ μέρος, οὐδεὶς ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ θ' ἀνεγίνωσκε τὴν ἀπελπισίαν ἀσυγγνώστου ἔρωτος πρὸς ὃν, ὅπερ οὐδὲ ὡς ἐγνώριζε. Καὶ ἡ ἰδέα ὅτι μόνος ἐγνώριζε τὸ ἴδιον πάθος σχεδὸν παρεμύθει αὐτόν, διὰ τῆς ἣν τῷ ἐνέπνεεν ὑπερηφανίας τοῦ πλῶσαι ἄνευ πικροπόνου τινός.

Πλὴν, φεῦ, ἡ παρηγορία αὕτη ἐμελλε νὰ ᾖ ἐφήμερος!

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἔληξεν. Οἱ παγετοὶ τοῦ Ἰαννουαρίου ἐσκήρυνον τὰ ἐδάφη καὶ ἐκόσμου τὰς ὁέλους τῶν θυρίδων διὰ σχηματικῶν φανταστικῶν· ἡ δὲ πνοὴ τοῦ Βορρᾶ τοσαύτην διέχεεν ἐρήμωσιν ἐπὶ τοῦ προκαστείου ἐκείνου τοπίου, ὥστε εὐχάριστος τις ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα ἀπὸ τῶν γυνῶν τοῦ δάσους τῆς Βουλάνης κορυφῶν. Ἡ ὁρασις περιορίζετο μόνον ἐντὸς τῶν τειχεῶν τοίχων τοῦ θαλάμου, ἡ δὲ φαντασία, ψυχρὰ καὶ νεκρά, μόνον περὶ τὸ ταξίδιον τοῦ Ξαθερίου δὲ Μαίστρ ἡδυνάτο νὰ περιστραφῇ. Ἀλλ' ὑπάρχουσι στιγμὴ καθ' ἧς ἡ εἰς ἐκυτόν συγκέντρωσις καὶ ἡ μόνωσις τῆς φαντασίας ψυχαγωγῶσι πολλῶ πλείον ἢ ἡ καταδράπησις τῆς ἀντιλήψεως πρὸς τὰ ἐκτός.

Ὁ Ἰωάννης εὐχάριστος ἦδη ἐμάκρυνε, πολλαπλασιάζων, τὰς ὄνειροπολήσεις αὐτοῦ, καθήμενος παρὰ τὴν θερμάστρην τοῦ δωματίου αὐτοῦ, οὗ ἡ διασκευὴ ὑπεδήλου τὸν ἐνδελεγῆ σπουδαστὴν καὶ ἐραστὴν τῆς τέχνης τοῦ Ἀσκητιοῦ· μόναι δ' αἱ τυπικαὶ αὐτοῦ παρδόσεις καὶ αἱ ἃς ἠκολούθει ἦδη ἐλευθέριοι σπουδαὶ ἀπέσπων αὐτόν ἐκείθεν.

#### IV.

Ἡ ἀπὸ τοῦ οἴκου μέχρι τοῦ Ὠτέιλ, ἡ μέχρι τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς ἀπόστασις ἦν ὁ Ἰωάννης διήνευ πεζῇ,

παρεῖχεν αὐτῷ εὐεργετικὴν καὶ ὑγιεινὴν ἀσκήσιν καὶ ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο τὸ καταπεπονημένον ὑπὸ τε τῆς οἰκιοθελοῦς ἐργασίας, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνεξαρτήτων τῆς βουλήσεως φαντασιῶν.

Αἱ διακοπαὶ τοῦ οἰκοτροφείου Κολλάρ διήρκασαν ἐπὶ δεκαπενθήμερον, μεθ' ὃ οὐ νεκρὸς Δατλ μετὰ στρατιωτικῆς ἀκριθείας ἐσπευσεν ἐκεῖ καὶ εὗρεθι αὐθις ἐν τῷ γνωστῷ συνεντευκτηρίῳ, ἐν ᾧ ἡ διευθύντρια ἐπεθύμει νὰ ὑμνήσῃ αὐτῷ.

— Θὰ ἔχητε ἀπὸ σήμερον, κύριε, νέαν μαθήτριν, τὴν δεσποινίδα Ἐλίναν Ζουγάν δὲ Μολφάρ. Εἶναι Ἰνδὴ, ἡλικίας 17 ἐτῶν, γαλλίς καὶ καθολικὴ. Ὁ πατὴρ τις εἶναι πλούσιος φυτευτῆς τῆς Βεγγάλης· εἶναι ὀλίγον χαϊδευμένη ἀπὸ τὸν πάππον τῆς, πλησίον τοῦ ὁποίου διατρίβῃ τώρα ὅτε ἦλθεν εἰς Γαλλίαν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀνατροφῆς αὐτῆς.

Ὁ Ἰωάννης ἐλαχίστην ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὰς λεπτομερείας, ταύτας αἰτινες δὲν ἐφάνησαν αὐτῷ πολὺ ἐνδιαφέρονται· μία μαθήτρια πλείων ἢ ἐλάττων ἐν τῷ μικρῷ αὐτοῦ ἀκροατηρίῳ, δὲν ἦτο βεβαίως σπουδαῖόν τι ἐν τῷ προσκλήρῳ αὐτοῦ σταδίῳ ὡς καθηγητοῦ. Ἐν τούτοις ὑπέβαλε παρατήρησιν τινα.

— Ἀλλὰ... θὰ εἶναι 13 εἰς τὴν Τράπεζαν· εἶπε μειδιῶν.

— Εἰσθε δεισιδαίμων, κ. Δατλ:

— Οὐδόλως, κυρία· ἔπειτα δὲ καὶ ἡ δεισιδαιμονία αὕτη, ἐπὶ ποινῇ τοῦ νὰ παύσῃ πλέον οὕσα δεισιδαιμονία, ὀφείλει πάντοτε νὰ φυλάττῃ αὐστηρῶς τὰ ὅρια αὐτῆς· ὁ ἀριθμὸς 13 εἰς τὴν Τράπεζαν, ἂν δὲν ἀπατώμαί, δὲν εἶναι ὀλέθριος εἰμὴ μόνον ἐν γεύματι.

Ἡ κ. Κολλάρ ἐγέλασε πλατεὶ στόματι ἐπὶ τῷ φαντασιοπλήκτῳ τούτῳ ἀστείμῳ.

CHARLES VINCENT

(Ἀκολουθεῖ).

(Μετάφρασις Κ. Α. Π.).

### ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Εὐτυχῶς διὰ τοὺς μεταγενεστέρους ἡ αἰγυπτία βασίλισσα Χατεσοῦ (Hatesu) οὐ μόνον ἤγειρε τὸν κλόν αὐτῆς ἀλλ' ἀνέγραψεν, ἐνέγλυψε καὶ διεξωγράφησεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν θελκτικωτάτην καὶ λεπτομερεστάτην ἱστορίαν τῆς μεγάλης ἐμπορικῆς αὐτῆς ἀποστολῆς. Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἡ ἐπιχείρησις αὕτη ὑπῆρξε λίαν ἐπιτυχὲς ἔργον. Πολλὴ ἀνταλλαγὴ διενεργήθη μετὰ προφανοὺς βεβαίως ὠφελήματος εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Τὰ σκάφη ὑπέστρεφον πεπληρωμένα χρυσοῦ, λιθάνου, δούλων, ἐλεφαντόδοντος καὶ ἐβέννου. Κατόπιν ἐπῆλθεν ἐνδοξος στιγμὴ διὰ τὴν Χατεσοῦ· μεγάλη ἡρᾶτο ἐθνικὴ ἐορτή, ἡ δὲ βασίλισσα ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ αὐτῆς

θρόνου καὶ πάντες οἱ θησαυροὶ ἐχύνοντο πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς. Πάντα ταῦτα σημειοῦνται ἐν σειρᾷ θαυμασίων ἐγγλύφων ἐν Δεῖρ-ἐλ-Μπαχαρῇ, ἐν τῷ μεγάλῳ ναῷ, ὃν ἡ Χατεσοῦ ἱδρυσεν ἀπέναντι τῶν Θηβῶν. Οὐδεὶς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ναῶν προσομοιάζει αὐτῷ· ὁ ναὸς οὗτος εἶναι ἐκτισμένος ἐν σειρᾷ ἀνδρῶν, λελαξευμένων ἐπὶ τῆς τοῦ λόφου κλιτύος, κατὰ μῆκος δὲ τῆς προσόψεως αὐτοῦ φαίνεται σειρὰ θαυμασίων γλυφῶν ἐπὶ ὠραίου λευκοῦ ἀμμολίθου, προμηνυστῶν τὰς μακρὰς μετέπειτα ἡμέρας, καθ' ἃς τὸ ναυτικὸν τῆς Ταρτησοῦ (;) (Tarshish) «κατέπλεεν ἅπαξ ἐν τριετίᾳ μετὰ φορτίου χρυσοῦ, ἀργύρου, ἐλεφαντόδοντος, πιθήκων καὶ ταῶν». Τὰ πάντα αὐτῇ ὑπάρχουσιν ἐκτὸς τῶν ταῶν. Κατωτέρω ἐν τῷ ὕδατι εὐρηνται γεγλυμμένοι πολλοὶ τῶν ἰχθύων τῆς Ἐρυθρᾶς μετὰ τοσαύτης μάλιστα τῆς φυσικότητος, ὥστε ἕκαστον εἶδος δύναται νὰ ἐξακριβωθῇ, συμπεριλαμβανομένου καὶ ἰχθύος τινός, ἔχοντος τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν μείζονα τοῦ ἄλλου, τοῦθ' ὅπερ κατὰ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐμπείρους σημαίνει διορατικὸν ὀφθαλμὸν διὰ τὴν φύσιν. Τολμῶμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ Χατεσοῦ εἶχεν ἐν τῇ αὐτῇ φυσιολόγους καὶ καλλιτέχνας, οὓς καὶ συναπέστειλε μετὰ τῶν ἐπιχειρησάντων ἢν αὕτη ἀνέλαθεν ἐκστρατείας εἰς Πούντ (;). Ὁμοῦ δὲ μετὰ τῶν θησαυρῶν προσήλθε καὶ ἡ τοῦ Πούντ βασίλισσα μετὰ πολλῶν ἀρχηγῶν, ὑποβαλοῦσα τὰ σέβη αὐτῆς εἰς τὴν αἰγυπτίαν βασίλισσαν. Ἡ Χατεσοῦ παρέστησε τὴν ἀντίπαλόν βασίλισσαν ὡς βδελυκτὴν νάνον, κυφὴν καὶ παραμεμορφωμένην (Μήπως ἡ Κλεοπάτρα δὲν περιέγραφε τὴν Ὀκταβίαν ὡς νάνον;). Οὐδέποτε ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις ἐστημειώθη ὑπὸ τύπον τοσοῦτον γραφικόν. Ἀλλ' ἤδη τραχαὶ ἀνέμενον τὴν Χατεσοῦ. Ἐπὶ πεντεκαίδεκα ἔτη μεγαλοπρεπῶς ἐβασίλευε, κρατοῦσα ἐν τῇ ὑποταγῇ αὐτῆς τὸν νεαρόν ἀδελφόν αὐτῆς, Θῶτμην τὸν Γ'. Ἡδὴ ὁ νεανίας οὗτος ἠνδρώθη· ἦτο δὲ διάφορος ὅλως τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἄλλου ἐκείνου ἀδελφοῦ, ὃν ἡ Χατεσοῦ ἐξηφάνισε κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας αὐτῆς. Ἐξαιρέσει Ραμσή τοῦ Β' οὗτος ἦτο προωρισμένος ν' ἀποβῇ ὁ μέγιστος πάντων τῶν αἰγυπτίων βασιλέων. Ἐπὶ ἐπταετίαν ὅλην συνεβασίλευον, ἀλλ' ἡ Χατεσοῦ ἤξιον εἰσέτι τὴν πρωτίστην θέσιν, τοῦ ὀνόματος αὐτῆς προτασσομένου πάντοτε ἐν τοῖς τοῦ κράτους χρονικοῖς. Πιστεῖται ὅτι ἐβασίλευσεν ἐπὶ ἐπτὰ ταραχώδη ἔτη κατόπιν τῶν ὁποίων ἐξηφανίσθη ἡ μεγάλη αὕτη βασίλισσα· οὔτε λέξις, οὔτε νύξις περὶ αὐτῆς ἀπαντᾷ ἐν τάφῳ ἢ ναῷ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ 4 μόλις ἦγεν ἔτος τῆς ἡλικίας, πιθανὸν φαίνεται ὅτι ἐχρησιμοποιήθη κατ' αὐτῆς τὸ μέτρον, οὗτινος χρῆσιν καὶ ἐκείνη πρότερον κατὰ Θῶτμην τοῦ Β' ἐποίησατο. Ἀμα τῇ ἐξαφανίσει αὐτῆς, ὁ διάδοχος αὐτῆς ἀπῆλειψε τὸ ὄνομα ταύτης ἀπὸ πάντων τῶν μνημείων, ἅπερ αὕτη ἀνήγειρε καὶ κακοβούλως ἐξηφάνισε πάσας τὰς εἰς τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς ἀναγομένης σημειώσεις. Ποῦ καὶ που ὅμως αἱ εἰς αὐτὴν ἀναγομεναι σημειώσεις ἀπλῶς παρεμορφώθησαν χωρὶς νὰ ὑποπέσωσιν εἰς λήθην καὶ τὸ ὄνομα τῆς μεγάλης βασίλισσας κατέχει εἰσέτι ἕξοχον θέσιν ἐν τῇ μακρᾷ σειρᾷ τῆς αἰγυπτιακῆς ἱστορίας.

Ἡ Χατεσοῦ δὲν ἐπειράθη νὰ ὑπερβῇ τὰ δυσυπέρβατα

ἀλλ' ἀνεῦρε τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἰδιάζοντος χαρακτῆρος, αὐτῇ δὲ μέχρι τῆς σήμερον ἐν μέσῳ τῆς ἐκτάσεως ἐκείνης τῶν ἐρειπίων ἔστησε τὸν λαμπρότερον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ὀβελίσκων. Θὰ ἐλέγομεν ὅτι ἔστησε καὶ τὸν ὑψηλότερον τῶν ὀβελίσκων, ἀλλ' αἱ οἰκτεῖαι αὐθεντεῖαι δὲν δύναται νὰ συμφωνήσωσι καὶ ἐπὶ ζητήματος τούτου ἀπλοῦ, ὅσον τοῦτο. Θὰ ἐνόμιζε τις ὅτι πᾶς τις δύναται νὰ καταμετρήσῃ τὸ ὕψος ὀβελίσκου· καὶ ὅμως ὑπολογίζεται διαφόρως εἰς 108 πόδ. καὶ 12 δακτύλους, 97 πόδ. 6 δακτ. καὶ εἰς 92 πόδας. Ὅπωςδήποτε εἶναι ὁ ὠραιότερος τῶν ὀβελίσκων τοῦ κόσμου καὶ βλέπων τις τὸ θαυμασίον ὠχρὸν ροδόχρουν τοῦτον λίθινον στύλον, καθαρῶς διαζωγραφούμενον ἀπέναντι τοῦ ἀκτινοβόλου οὐρανοῦ, εὐχαριστεῖ τῇ Ἀμέ-Ρά καὶ πᾶσι τοῖς θεοῖς ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν μετετοπίσθη ὥστε νὰ σήπηται ὑπὸ τὸν αἰθαλέοντα οὐρανὸν τοῦ Λονδίνου, τῶν Παρισίων ἢ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ζυγίζει δὲ 3673 τόνους. Τὸν ἀριθμὸν τοῦτον σημειοῦμεν ἵνα κατανοηθῶσιν αἱ δυσχέρειαι, αἷτινες συνδέονται μετὰ πάτης ἀποπειράς μετασχεύου τοῦ ὄγκου τούτου. Ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτοῦ ἐδράζεται μετὰ τῆς λεπτοτέρας δυνατῆς ἀκριθείας καὶ ἀκριβῶς ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ κέντρῳ τοῦ ναοῦ. Ἀρχικῶς δύο ὑπῆρχον, ἀλλ' ὁ ἕτερος κατεκερματίσθη. Θαυμασιωτέρα παντὸς θαυμαστοῦ εἶναι ἡ γλυφὴ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀναγλύφων, βαθεῖα καθαρὰ καὶ ἀπολύτως πραγματικὴ. Τὰ ἱερογλυφικὰ ταῦτα ἀναφέρουσιν ὅτι «αὕτη ἡ Χατεσοῦ, ἡ δέσποινα τῶν διαδημάτων, τὰ ἔτη τῆς ὁποίας δὲν μακρίνονται, ἤγειρε τὸ μνημεῖον τοῦτο εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς» (Ἀγνωστον ἐπακριβῶς τί ὁ Σαϊζπῆρος ἐγίνωσκε καὶ τί ἠγνῶει, μετὰ βεβαιότητος ὅμως δύναται νὰ λεχθῇ περὶ αὐτοῦ ὅτι δὲν ἠδύνετο νὰ ἀναγινώσκῃ ἱερογλυφικά. Ἐν τούτοις παράδοξον ὅτι, τὴν Κλεοπάτραν αὐτοῦ περιγράφων ἥτις ἀποτελεῖ ἀσθενὴ παραδίαν τῆς Χατεσοῦς, μεταχειρίζεται τὰς αὐτὰς ἀκριβῶς λέξεις λέγων: «ἡ ἡλικία δὲν δύναται νὰ μαράνη αὐτήν». Ὅπόσον παράδοξος σύμπτωσης μετὰ γεγονότος τοῦ 1600 π.Χ.) Εἴτα ἐκάλυψεν ὁλόκληρον τὸν ὀβελίσκον διὰ χρυσοῦ «ἵνα λαμπρῇ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν χωρῶν ὡς ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου, καθαρὸς χρυσοῦς εἰλημμένος ἐκ τοῦ ἄρχοντος τῶν ἐθνῶν». Περαιτέρω σημειοῖ τίνι τρόπῳ ὁλόκληρος ἡ λαμπρὰ αὕτη ἐργασία διεξήχθη «ἐντὸς ἐπτὰ μηνῶν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ὅτε πρῶτον ἐλατομήθη ἐκ τοῦ ἐν τῷ ὄρει λατομεῖον». Ὅπόσον συχνάκις, διερχομένη ἐκείθεν ἐπὶ τοῦ ἄρματος αὐτῆς, ἡ ἡγεμονίς αὕτη ἐθέληθη ἐκ τῆς ὕψους τοῦ μεγάλου αὐτῆς ὀβελίσκου, ἀντανακλῶντος τὰς θαλπεράς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας! Χαμηλὰ δ' ἐν τῇ βάσει αὐτοῦ ἐνέγλυψε καὶ τὴν ἐξῆς θριαμβικὴν λεπτομέρειαν. ὅτι «οὐδέποτε, ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, ἐτετέσθη τι ἶσον πρὸς ἐκεῖνα, ἅτινα κατήρτισεν ἡ παῖς τοῦ ἡλίου, Χατεσοῦ».

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

Γ. Κ. Λαζαρίδης.